

ကျွန်းစဉ်မြေ စောင်

သမုဒယ ယတြာ

အခြား : ဟာသ ရသ ဝတ္ထုတိုများ

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား (၆)

လူသားတို့ ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသွင်သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး၊ လှုပ်ရှားမှု အဖုံဖုံ၊ အပြုအမူ အစုံစုံ တို့ သည် စိတ်၏ စေခိုင်းချက်၊ လမ်းညွှန်ချက်အရ ဖြစ်ပေါ်လာကြရပေသည်။ တစ်ဖန် စိတ်ဆိုသည် ကလည်း အကောင်အထည် ရုပ်ဝတ္ထုအနေဖြင့် မရှိသော်လည်း အာရုံငါးပါးတို့ ၏ ထိတွေ့မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ပြောင်းလဲနေတတ်ကြသည်။ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ရှိနေတတ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ်ဆိုသည် မှာ အထိအတွေ့ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် မူတည်၍ ပြောင်းလဲနေတတ်ကြသည် ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

လူတို့ ၏ နိစ္စရူဝ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြခြင်းသည် ဒုက္ခနဲ့ စီးချင်းထိုးနေကြခြင်းပင်ဖြစ် သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝပြေးလမ်းပေါ်တွင် ခေါင်းစီးအမျိုးမျိုးဖြင့် ပန်းတိုင်သို့ လျှောက်လှမ်း နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဤတွင် ရယ်မောရခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ရခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရခြင်းတည်းဟူ သော သဘာဝနိယာမပရမတ္ထတရားတွေက ယှဉ်တွဲပါလာတတ်ကြသည်။ ။

စာရေးသူအနေဖြင့် စာပေလောကမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ဝီရိယအားကို အခြေခံပြီး ကူးခတ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ။ လူမှုဘဝ ဝန်းကျင်ထဲက

ကိုယ့်ဘဝ သူ့ဘဝ၊ ကိုယ့်အကြောင်း သူ့အကြောင်း ဘဝရသအဖုံဖုံတို့ ကို ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ရေါ်သားဖွဲ့ဆိုရင်း စာပေလုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် စာရေးသူ၏ မပြောပလောက်သော အရည်အချင်းကလေးဖြင့် တာဝန်ကျေပါသည် ဟု မပြောဆိုရဲသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

ဘဝပြေးလမ်းပေါ်က ငါ သူတစ်ပါး ယောက်ျားမိန်းမ တို့ ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းများကို ရေးဖွဲ့ သည် ။ လောဘ ဒေါသ မောဟ တရားတို့ ၏ အစွန်းထွက်ဖြစ်ရပ်များကို မှုခင်းဝတ္ထုတိုများ အဖြစ် တင်ပြသည် ။ တဟားဟား ရယ်ရလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသော အကြောင်းအရာများ ၊ တစ်စုံစီမံတွေးပြီး ပြုံးမိရလိမ့်မည်ဟု ဆင်ခြင်မိသော အဖြစ်အပျက်များကို ဟာသဝတ္ထုတိုများ အဖြစ် ဇာတ်အိမ်တည် ပုံဖော်သည် ။

ဟာသစာပေဆိုသည်မှာ လွန်စွာခက်ခဲသော စာပေအမျိုးအစားပင်ဖြစ်သည် ။ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်သည် စာတစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်နေရင်းပင် တဟားဟား ရယ်သွားစေနိုင်သော သို့မဟုတ် ပြုံးဖြစ်သွားစေနိုင်သော အရေးအသား အတင်အပြသည် သိပ်လွယ်ကူသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဟာသမြောက်သော စာပေကို ဖတ်ရှုမိသူသည် တစ်ယောက်ထဲ ရယ်မိသည် ပြုံးမိသည် ဆိုလျှင် ရသမြောက် ဟာသ စာပေဟု ဆိုနိုင်ပေသည် ။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ခေတ်အဆက်ဆက်၊ ကာလအတန်တန် ဟာသစာပေများကို စာပေသမိုင်းတွင် ထင်ကျန်ရစ်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့ကြသော စာပေပညာရှင်ကြီးများအား ထာဝရ လေးစားပါသည် ။ ယနေ့ ရေးသားအောင်မြင်နေကြသော ဟာသစာပေ ရေးသားနေသူများကိုလည်း အားကျမိပါသည် ။

စာရေးသူသည် စိတ်လမ်းခွဲ (ဝါ) အာရုံ၏ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု ဘဝအဖုံ့ ဖုံထဲက ဖြစ်ပျက်မှု၊ ကမောက်ကမနိုင်မှုများကို ဟာသဝတ္ထုတိုများ အဖြစ် စွန့်စားပြီး ပုံဖော်ကြည့်၏။ "ရင်ခုန်ရတာမောတယ်"အမည်ရှိ ဟာသဝတ္ထုတိုများ စာအုပ် ထွက်ပြီးသည့်နောက်တွင် နောက်ထပ် ဟာသဝတ္ထုတိုများ ဆက်လက်ထုတ်ဝေရန် စာဖတ်ပရိသတ်များ ၏ မုဒိတာတရား ထားမှုကို လက်ခံ ရရှိခဲ့ပါသည် ။ သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် ယခု "သမုဒယ ယတြာ နှင့် အခြား ဟာသ ရသ ဝတ္ထုတိုများ " စာအုပ်ကို မေတ္တာရည်လျက် ကြိုးစား ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည် ။

စာရေးသူ၏ ကလောင်သွား ရွေ့လျားရာ တစ်လျှောက် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ဟာသ ရသ ဝတ္ထုတိုများ သည် စာဖတ်သူများ ၏ နှလုံးအိမ်တွင် အပြီးရိပ်ကလေးများ အနည်းငယ်မျှ ငြိစွန်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ဟု ဆိုပါလျှင် စာရေးသူ၏ ကြိုးစားရကျိုး နပ်ပါသည် ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည် ။

**ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။
ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်**

အမှတ်: ၀၀၇၅၃

ဆရာကောင်းတပည့်များ

(၁)

"ကိုလင်းကို ကျွန်တော်အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ်ဗျာ"

"ဟာ ညီလေး ကွန်ချုပ် အထူးအဆန်းလုပ်လို့ ကွာ အချင်းချင်းတွေပဲ အတူတူလုပ်နေကြတာ ပဲဥစ္စာ ဘာများ လဲ ပြော"

"ဒီလို ကိုလင်းရဲ့ ကိုလင်းက အိမ်ထောင်ပျက်ဆိုတော့ သိမှာ ပေါ့နော်"

"ဟာ ညီလေးကလည်း အိမ်ထောင်ပျက်ဆိုတာကြီးက နားထောင်မကောင်းပါဘူး မယား ကွာဆိုလည်း မယားကွာလုပ်စမ်းပါကွာ"

"ကိုလင်း မိန်းမက ကွာရလိုက်လို့ လား အိမ်ဘေးက ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ ကောင်နဲ့ လိုက်ပြေး သွားတဲ့ ဟာကို"

"အေးပါ မင်းကလည်း ဟုတ်တာတွေပြောနေပြန်ပြီ ငါ့ကိစ္စထား ခု မင်းကိစ္စပြော"

"ဒီလို ကိုလင်းရဲ့ "

"ပြောလေကွာ"

"ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ခန်းနဲ့ ကပ်လျက်အခန်းက စက်ချုပ်တဲ့ ကောင်မလေး လှိုက်ဝှမ်းထုပ်ကို သိတယ်မို့လား"

"သိတာပေါ့ကွာ ညောင်တုန်းဘက်ကလာတဲ့ ကောင်မလေး"

"အဲဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အကြံ ဉာဏ်ပေးပါဦး ကိုလင်းရယ်"

မောင်မောင်လင်းနဲ့ ဖိုးကွန်ချုပ်တို့ မှာ တောင်ဥက္ကလာပ၊ နန္ဒဝန်ဈေး အတွင်း ပန်းတိမ် အတူလုပ်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

လှိုင်ဂွမ်းထုပ်မှာ လည်း သူ့ဆရာမဒေါ်သော်တာလဆီမှာ စက်ချုပ်သင်နေသူဖြစ်သည်။ ။ ကြည့် ဖန်များ တော့ယဉ်ဆိုသလို ကွန်ချုပ်မှာ လှိုင်ဂွမ်းထုပ်ကို ကြည့်လေ လှလေ ဖြစ်လာသည်။ ။ ဂွမ်းထုပ် ကလည်း တကယ့်ဂွမ်းထုပ်ပင်၊ အပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ်မို့ ဖြူဝင်းသော အသားအရေလေးနဲ့ ဂွမ်းစိုင့် ဂွမ်းထုပ်လေးလို စိုစိုပိုပိုလှနေ၏။

"ဟာ ဟန်ကျသကွာ ကွန်ချုပ်နဲ့ ဂွမ်းထုပ်နာမည်လေးတွေက ကာရန်နဘေလေးနဲ့ မှိုက်တယ် ကွာ"

"နေဦး ညီလေး ငါကြားဖူးတာက လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်လို့ ပဲ ကြားဖူးတယ် ခု မင်းကောင် မလေးက လှိုင်ဂွမ်းထုပ်ဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲနော်"

"ကိုလင်းကလည်း ကျွန်တော် ရေတောင်းသောက်ရင်း သူ့ဆရာမ ဒေါ်သော်တာလကိုမေး ကြည့်တယ်"

"ဘယ်လိုတဲ့ လဲကွာ"

"အစ်ကိုကလည်း သူ့အမေက ဒေါ်လှိုင်တဲ့ မွေးလာတဲ့ သမီးလေးက ဂွမ်းထုပ်လေးလို ဖြူဖွေးနေလို့ ချစ်စနိုးနဲ့ လှိုင်ဂွမ်းထုပ် ဖြစ်သွားတာတဲ့ ၊ သူ့အမေနာမည်လေးပါ ပါအောင် ထည့်ခေါ် လိုက်တာပေါ့နော်"

"သဘာဝတော့

ကျတယ်ကွာ

မဆိုးဘူး

ဒါနဲ့

မင်းကွန်ချုပ်ကကောကွာ"

"အစ်ကိုကလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လိုရင်းကိုမရောက်နိုင်တာ။ ဒီလိုဗျ"

"ဆိုစမ်းပါဦးကွာ မင်းတို့ နာမည်တွေက တစ်ခါကြား တစ်သက်လုံး မမေ့တဲ့ နာမည်တွေ"

"ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက ရွာမှာ ကျွန်တော့်အဖေက ကွန်ပစ်တယ်လေ။ အိမ်မှာ က ကြက် လည်း မွေးထားတယ်ဆိုပဲ။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ခန်းအဖီလေးမှာ ချသိပ်ပြီး အမေက အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာတဲ့ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို ကြက်တွေထိုးဆိတ်မှာ ကြောက်လို့ ကွန်ကို ခြင် ထောင်လိုထောင်ပြီး ချထားရတာတဲ့ ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကွန်ချုပ်ဖြစ်လာတာ အစ်ကိုရ"

"ခုမှ ပဲ ကွန်ချုပ်နဲ့ ဝမ်းထုပ်ရဲ့ ပဟေဠိနာမည်တွေကိစ္စရှင်းသွားတော့တယ်ကွာ"

"ကဲ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိစ္စ ဆက်ကြရအောင်ဗျာ"

"ဒီလိုလုပ် ညီလေး"

"မင်း လူလုံးပြရမယ်"

"ဟာ ကိုလင်းကလည်း လုပ်ပြန်ပြီ ဘယ်သူနဲ့ လုံးပြရမှာ လဲ"

"ဟာ မင်းကလည်း တောသားလို့ ပြောဖို့ မလိုဘူး တကယ့် ဒုံးဝေးတဲ့ အကောင်"

"ဒါဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလေဗျာ"

"ဒီလိုကွာ အဲဒီ ဝမ်းထုပ်မြင်နိုင်လောက်တဲ့ နေရာက မင်း ရှိုးအပြည့်

နဲ့ စတိုင်ထုတ်ပြီး လမ်း လျှောက်ပြရမယ်ကွ"

"ဟာ ကိုလင်းကလည်း အဲဒါလုပ်ပြီးပြီ လုပ်ပြီးပြီ အခေါက်ခေါက် အခါခါပဲ"

"အေး ဟုတ်ပြီ မင်းမဆိုးဘူး၊ ဒါဆို ကောင်မလေးက ဘယ်လိုနေလဲ "

"ကျွန်တော် သူ့ရှေ့က ဖြတ်ဖြတ်လျှောက်တိုင်း လိုက်လိုက်ကြည့်တယ်ဗျ"

"ဟုတ်လား ဒါဆို ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အိုကေပြီ"

မောင်မောင်လေး လက်ဖြောက်ကလေး တွတ်ပစ်လိုက်၏။

"နောက် မင်းဘာလုပ်သေးလဲ"

"ပြီးပြလိုက်တယ်ဗျ"

"ဟုတ်ပြီ အဲဒီတော့ ကောင်မလေး"

"သူလည်း ပြန်ပြီးပြတယ်ဗျ"

"ဟာ ငါ့ညီလေး တော်လှချည်လား ဆရာမရှိ ကိုယ်တော်တိုင်သိတာ ဘုရားပဲ ရှိတာနော်"

ဖိုးကွန်ချုပ်မှာ မောင်မောင်လေး၏ ချီးမွမ်းထောပနာသံများ အောက်တွင် ဝီတိရင်ဝယ်ပြည့် နေ၏။

"အဲဒါ ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ လမ်းစရှာမရဖြစ်နေပြီ။ ကူညီပါဦး ကိုလင်း ရယ် ကိုယ့်ညီအစ်ကိုတွေပဲ"

"ကူညီမယ်လေကွာ လှေကြီးပေါ် လှေငယ်တင်တတ်တဲ့ ငါ့ဟာမကြီး တုန်းကလည်း ငါ အဲဒီ အတိုင်းပဲ လုပ်ခဲ့တာလေ"

"ပြောပါ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ် နိုင်းတီတူးလား ဖိုးတီးဝမ်းလား ကြိုက်တာပြော ရှောရှော ရှူရှူကန်တော့ပါမယ်နော် အစ်ကိုနော်"

"အေး ပြောမယ် မင်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတော့ ဝှမ်းထုပ် ညနေ ဆိုင်သိမ်းပြီးလို့ အိမ်ပြန် တဲ့ အခါ ဘေးကယှဉ်လိုက်ပြီး ရည်းစားစကား လိုက်ပြောရမယ်"

"ဘာကိုပြောရမှာ လဲ ဟင် အစ်ကို"

"အဲဒါ အရေးကြီးတယ် အဲဒါ ပညာပဲ"

"လုပ်စမ်းပါ ကိုလင်းရယ်"

"အေးကွာ မင်းခေါ်နေတာနဲ့ ငါ့ဟာမကြီးကို သတိရရလာတယ်ကွာ၊ ငါက နာမည်ပဲလင်း တာ အမှန်တကယ် လင်းသွားတာက အဲဒီအဆီတုံးကြီး၊ အသားစိုင့်ကြီးဟ"

"မငိုပါနဲ့ အစ်ကိုရယ် နောက် အဲဒီလို မခေါ်တော့ပါဘူး နော် နော်"

မောင်မောင်လင်းမှာ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သွားသော ဇနီးမယားအတွက် သမုဒယနဲ့ ယှဉ်သော နှလုံးသားခံစားချက်၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာ၏။ ဖိုးကွန်ချုပ် ချောမော့လိုက်မှ စိတ်ဖြေသာသွားပုံရသည် ။

"ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတာ နားဝင်ပီယံရှိရတယ်ဟ။ ကြားလိုက်တာနဲ့ ကောင်မလေး က နောက် ဘာတွေကြားလာရမလဲလို့ နားစွင့်နေရမယ့် သဘောဖြစ်နေရမယ် သိလား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းကောင်မလေးရဲ့ နာမည်သုံးလုံးမှာ အဖျားဆွတ်ခေါ်ရင် ထုပ်

ဆိုတာကြီးက မညင်သာ ဘူးကွာ၊ အဲ ဝမ်းဆိုရင်လည်း ထမင်းအိုးကြော
င်လှန်တဲ့ အသံပဲ မသာယာဘူး။ ဒီလိုလုပ်ကွာ အဖျား မဆွတ်နဲ့ အရင်း
ကပဲ ဆွတ်လိုက်တော့"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

"အရင်းက ဆွတ်လိုက်တော့ တစ်ပြွတ်လုံးရတာပေါ့ကွာ"

"ဟာ အစ်ကိုကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ဟဲ ဟဲ ဟဲ ငါပျော်လို့ နောက်ကြည့်တာပါကွာ၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ
ခုနကပြောသလို အရင်းဆွတ် ပြီး လှိုင်လို့ ခေါ်ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းတယ် အစ်ကို"

"အဲ ဟုတ်ပြီ အဲဒီတော့ မင်းက လမ်းသွားရင်း "လှိုင်"လို့ ချစ်ဖွယ်
သောအသံလေးနဲ့ ခေါ် ကောင်မလေး လှည့်ကြည့်တာနဲ့ "လှိုင်ရယ် လှိုင်
ကိုမြင်တဲ့ နေ့ကစပြီး ကိုယ်ဟာ အရမ်းရင်ခုန်ခဲ့ရ တယ်။ ခုတော့ ရင်ခု
န်ရုံမကတော့ ရူးသွပ်ခဲ့ရပြီသိလား ကိုယ်မခံစားနိုင်တော့ဘူး ကိုယ့်အ
တွက် နားလည်ပေးပါ။ လှိုင်ဆီက ပန်းနုရောင်နှလုံးသားနဲ့ တုံ့ပြန်မှု
လေးကို ကိုယ်မျှော်လင့်နေ တယ်လှိုင်ရယ်" စသည် အားဖြင့်ပေါ့ကွာ"

"ဟာ ရပြီအစ်ကို ရပြီ ဒီလောက်ဆို အိုကေပဲ"

"ဟုတ် လိုက်လေ ဟုတ် လိုက်လေဗျ။ ဒါမှ ဒါမှ တို့ ကိုကိုလင်းကွ"

"ဟဲ့ကောင် ငါမလင်းဘူးနော်။ လင်းတာ မင်းကြီးတော်"

"ဆောရီး အစ်ကို ချစ်ကိုကြီး တို့ အစ်ကိုကြီး ချစ်ကိုကြီး"

အဲဒီ ညပိုင်းမှာ တပည့်ကျော် ဖိုးကွန်ချုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုကြောင့်
နန္ဒဝန်ဈေးအနီးက နီလာ ဒန်ပေါက်ဆိုင်မှာ မောင်မောင်လင်း တစ်

ယောက် ဒန်ပေါက်ထမင်းကို ဗိုက်ကားအောင် ဖြည့်သွင်းရလေသည် ဟူ သတတ်။

(၂)

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် နန္ဒဝန်ဈေးမှ အင်းဝမှတ်တိုင်ဘက် သို့ လမ်းလျှောက်လာသော လှိုင်ဝွမ်းထုပ်နဲ့ ယှဉ်လျက် ကွန်ချုပ်လိုက်ပါ လာ၏။ ကွန်ချုပ်ကတော့ သူ့ဆရာ မောင်မောင်လင်း သင် ပေးလိုက် သော မေတ္တာစကားတွေနဲ့ သစ္စာထားဖို့ စကားတွေကို ကရားရေလွှတ်ပြော၏။ လှိုင်ဝွမ်း ထုပ်ထံက ဘာစကားမျှတော့ ပြန်မပြော။ သို့ပေမဲ့ ကွန်ချုပ်ကို ခဏခဏ စောင်းငဲ့ကြည့်၏။ သူမ အကြည့်ထဲမှာ ကွန်ချုပ်၏ ချစ်ကားလှလှတွေကို လက်ခံသည့် လက္ခဏာတွေ တွေ့နေရသည် ။

လှိုင်ဝွမ်းထုပ်က သူမ နေထိုင်သည့် လမ်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွား၏။ ဆက်လိုက်၍ မသင့်တော် တော့သဖြင့် ကွန်ချုပ်ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲ မှာ ငို၍ ရယ်၍ မရသော မျက်နှာပါလာ၏။ ကွန်ချုပ် သည် သူ၏ လုပ်ဆောင်မှု အခြေအနေကို သူ့ဆရာ အချစ်ဗေဒသရုပ်ခွဲ ပညာရှင် မောင်မောင်လင်းကို တင်ပြ၏။

"ဟာ ညီလေး ကွန်ချုပ် ဒါဟာ ကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်ပဲကွ၊ မင်းအောင်ပြီ မင်းအောင် ပြီ"

"ဟုတ်ရဲ့ လား အစ်ကိုရာ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောသေးတာ"

"ဟာ ဒီကောင် အဲဒါ သူပြောတော့မယ်လေ အားယူနေတာဟာ သိ

လား အားယူနေတာ"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် လာ လာ ဒီနေ့ မင်း ဒန်ပေါက်သာ ကျွေးပေတော့ကွာ"

အဲဒီစကား စပြောသော ညနေခင်းမှာ တပည့်ကျော် ကွန်ချုပ်၏ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် တန်း အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် တောင်ဥ က္ကလာပ နီလာဒန်ပေါက်ဆိုင်မှာ မောင်မောင်လင်း တစ်ယောက် အာ ဟာရဖြည့်လိုက်ရပြန်သည် ဆို၏။

(၃)

ကြိုးစားမှု၏ တတိယနေ့မြောက် မနက်ပိုင်းတွင် ကွန်ချုပ်တစ်ယောက် စောစောထပြီး အင်းဝလမ်းထိပ်တွင် သွားစောင့်နေလိုက်၏။ ကွန်ချုပ်ပျော်သွားသည် ။ အကြောင်းမူကား မျှော်လင့် တုန်း ကြော့ဆုံးလာခဲ့ပေပြီ။ သုမင်္ဂလာလမ်းမအရောက်တွင် ကွန်ချုပ်တစ်ယောက် ဂွမ်းထုပ်အနား သို့ ပြေးကပ်လိုက်၏။

"ရော့"

ဘာစကားမှ စမပြောရသေး။ လှိုင်ဂွမ်းထုပ်က စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်လှမ်းပေး၏။ ငါလိုလူ ဇမ္ဗူမှာ ရှိသေးလို့ လား ဟူသော ဂုဏ်ယူစိတ်သည် ကွန်ချုပ်၏ ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖွင့်ပြီး ချက်ချင်းဖတ်လိုက်သည် ။

ချစ် စမ်း ခံ

"ဟာ"

"ဘယ်လိုများ ပါလိမ့် လှိုင်ရယ်၊ ချစ် စမ်း ခံ ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဟင်"

"ကျွန်မ ဆရာမ ဒေါ်သော်တာလက ပြောထားတယ်၊ ယောက်ျား လေးတွေ စကားလိုက်ပြော ရင် ပြန်မပြောရဘူးတဲ့ သဘောကျလို့ စာပြ န်ရင်လည်း လိုရင်းပဲ ရေးလို့ မှာ ထားတယ်ရှင်"

"အဲဒီ ဒေါ်သော်တာလက ဘယ်လောက်တောင် ယောက်ျားတွေအကြောင်း နားလည်နေလို့ လဲဟင်"

"သူက အိမ်ထောင်ဦးမှာ အသက် (၅၀)ကျော် ကျော်ရှည်ရှည်လူကြီး စာ မိသွားတာလေ"

"အဲဒီကျောရှည်ကြီးက ဒေါ်သော်တာလကို ဘာလုပ်လိုက်လို့ လဲဟင် "

"အဲဒီလူကြီး ဘာပဲလုပ်လုပ် ဒေါ်သော်တာလလည်း သတ္တိရှိတယ် ရ တယ်"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ သူပြန်ပြေးလာရတယ်"

"ဟိုလူကြီးကို ကြောက်လို့ လားဟင်"

"မကြောက်ဘူး ကြိုက်တယ်တဲ့ "

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ပြေးလာတာလဲ ဟင်"

"ဟိုလူကြီး သားသမီးတွေက မနာလိုကြတော့ဘူး ဒီအတိုင်းသာ လွှတ်ပေးထားရင် သူတို့ အဖေကြီး အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး

လူကြီးတွေ ချစ်ခြင်းကို ခွဲလိုက်ကြတာလေ"

"သားသမီးတွေ ငရဲကြီးမှာ ပေါ့နော်"

"သိဘူး"

လှိုင်ဝွမ်းထုပ်က ဖိုးကွန်ချုပ်ကိုထားပြီး ရှေ့သို့ ခပ်မြန်မြန် လှမ်းတက်သွား၏။

"နေပါဦး လှိုင်ရယ်"

"မဖြစ်ဘူး မမသော်တာက မှာ ထားတယ် ကောင်လေးတွေနဲ့ စကားများများ မပြောရဘူး တဲ့ "

လှိုင်ဝွမ်းထုပ်က တဇတ်ဇတ်ဖြင့်လျှောက်ရင်း ရှေ့သို့ ရောက်သွားပြန်၏။

"ခဏ ခဏလေးပါ လှိုင်ရယ် ဒီ "ချစ် စမ်း ခံ"က ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"မှတ်ထား ဒီအဓိပ္ပာယ်က ရှင့်အချစ်ကို အစမ်းလက်ခံလိုက်ပြီလို့ ပြောတာ၊ မမသော်တာက အရှည်မရေးရဘူး လိုရင်းပဲ ရေးရမယ်ဆိုလို့ လိုရင်းရေးထားတာ"

"အဟိ ဟိ ဟိ ဟိ ပျော်လိုက်တာ ဟာ"

"ဟေ့ကောင်ဘာအရူးထနေတာလဲ ကားတိုက်ရင် သေတတ်တယ် သိရဲ့ လား"

"သိတယ်"

"သိရင် ကားလမ်းဘေးကလျှောက်၊ လမ်းမပေါ် ဟိမနေနဲ့ "

တက္ကစီသမားအော်လိုက်မှ လမ်းဘေးသို့ ရှောင်ထွက်ပြီး ဖိုးကွန်ချုပ် ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်နေ လိုက်၏။

(၄)

ကန်တော်ကြီးသည် ချစ်သူတို့ ၏ ချစ်တင်းနှောရာ အပန်းဖြေရာ၊ ချစ်စကားလှလှလေးတွေ ပြောကြရာ ချစ်သူစုံတွဲရပ်ဝန်းလို ဖြစ်နေ၏။ အချို့က ရင်ခွင်နန်းတော်ဟု လည်း သမုဒယ သံလေး ဖြင့် သုံးနှုန်းကြ၏။

ဒီနေ့ ဖိုးကွန်ချုပ် တစ်ယောက် အပျော်ကြီး ပျော်နေသည် ။ လှိုင်ဂွမ်းထုပ်က ဖိုးကွန်ချုပ်လက် မောင်းကလေးကို ဖက်တွယ်ပြီးလိုက်လာရာ ဖိုးကွန်ချုပ်၏ ရင်ခုန်သံက မြင့်လွန်းနေသည် ။ ကန် ရေစပ် သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံတန်းကလေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ လှိုင်ဂွမ်းထုပ်က နပ်ရည်ပါးရည်ရှိသည် ။ ချက်ချင်း ထီးကလေးကို ဖွင့်ကာ နောက်ကျောကို အကာအကွယ် လုပ်ထားလိုက်၏။

လှိုင်ဂွမ်းထုပ်မှာ ပထမဦးဆုံး ချစ်ခရီးအစမို့ အရမ်းရင်ခုန်နေ၏။ ချစ်သူရည်းစား ဖိုးကွန် ချုပ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုဗျူဟာတွေနဲ့ အခင်းအကျင်းလုပ်လာမလဲဟု ရင်ခုန်မောလျှောစောင့် ကြည့်နေလိုက်သည် ။ ဖိုးကွန်ချုပ်ကလည်း ပျော်သည် က တစ်ကြောင်း၊ ရင်ခုန်ရသည် က တစ်ဖုံစသည် တို့ ကြောင့် ပဏာမလှုပ်ရှားမှုစရမည်ကိုပင် ဝန်လေးနေ၏။

ဖိုးကွန်ချုပ်နဲ့ လှိုင်ဂွမ်းထုပ် ချစ်သူနှစ်ဦး ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုက်ကြသည် မှာ နာရီဝက်ခန့်ရှိပေပြီ။ မည်သို့မျှ ဖြစ်မလာသေးသဖြင့် ဖိုးကွန်ချုပ်ကို လှိုင်ဂွမ်းထုပ် အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။

"နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ယောက်ျားပီသတဲ့ ရုပ်ရှိပါ

တယ်။ ဒီလူ ဘာဖြစ်နေ တာလဲ သူများ အတွဲတွေ ဟိုလို ဒီလိုတွေ ဖြစ်
နေကြပြီ"

လှိုင်ဝွမ်းထုပ် စိတ်တွင် အားမလိုအားမရဖြစ်လာ၏။

ဖိုးကွန်ချုပ်ကလည်း စတင်ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းအတွက် မဝံ့
မရဲဖြစ်နေ၏။ နောက် ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက်
သည် ။

"ယောက်ျားပဲ ဘာဖြစ်လဲ"

အဇ္ဈတ္တ ကျိတ်အားသွင်းပြီး ဖိုးကွန်ချုပ် လုပ်ငန်းစလိုက်ပြီ။

"အဟိ ဟိ ဟိ ယားတယ် ယားတယ် ယားတယ် အဟိ ဟိ ဟိ"

ဖိုးကွန်ချုပ်က လုပ်ငန်းစလိုက်ပြီ ဆိုရင်ပဲ လှိုင်ဝွမ်းထုပ် ထွန့်ထွန့်
လူးကာ ရယ်တော့သည် ။

"အဟိ ဟိ ဘာလုပ်တာလဲ ယားတယ် ယားတယ် အဟိ ဟိ ဟိ"

ဖိုးကွန်ချုပ် သူ့လုပ်ငန်း အောင်မြင်နေပြီဟု ယူဆ၏။ သူ့အလုပ်ကို
သူ ဆက်လုပ်သည် ။ လက်ကအငြိမ်မနေ တဖျတ် ဖျတ်ဖြင့် တို့ ၏ ထိ၏
ကလိ၏။

"ယားလိုက်တာရှင် ဖယ်ပါ ယားတယ် ယားတယ် မလုပ်ပါနဲ့ တော့
အဲလို မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ရတယ် ရတယ် ကိုယ့်ဆရာက မှာ လိုက်တာလေ လက်မညောင်းပါ
ဘူး ရတယ် ရတယ် ငြိမ် ငြိမ်လေးနေပါ"

ဖိုးကွန်ချုပ်က မလွှတ်ရေးချ မလွှတ် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက်လုပ်မြဲ
လုပ်နေသည် ။

"ယားတယ်ရှင့် ဖယ်ပါ"

"မဖယ်ဘူး ဆရာက မှာ လိုက်တာ"

"ဘာ ဆရာက မှာ လိုက်တာလဲ"

"အလကားလူ အသုံးမကျဘူး သူများ တွေ လုပ်တာလည်း မမြင်ဘူး"

"

"ဆရာစကား နားထောင်လို့ ဒီခရီးရောက်လာတာ ဆရာ စကား ပယ်လို့ ဘယ်ရမလဲ"

ဖိုးကွန်ချုပ် သူ့လက်လေးတွေကို မရပ်မနား လှုပ်ပြန်၏။

"တော်ပြီ ကျွန်မ ပြန်မယ် ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး"

ဒီ တစ်ချီတွင် တော့ လှိုင်ဝွမ်းထုပ် တစ်ယောက် ဖိုးကွန်ချုပ်ကို ကျော ခိုင်းပြီး မြေပဒေသာ ကျွန်းက ပြေးထွက်ခဲ့လေပြီ။

"ချစ်သဲ လှိုင်ရယ် စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင် ကိုယ့်ဆရာက ပထမဆုံး ယားအောင်လုပ်ရမယ် ဆိုလို့ လုပ်တာပါ ဟယ်"

"ဘာဆရာလဲ အသုံးမကျတဲ့ ဆရာ ဒါကြောင့် မိန်းမ သူများ နောက် လိုက်သွားတာ"

"ဟာကွာ လှိုင်ကလဲ"

လှိုင်ဝွမ်းထုပ်က ရှေ့က ခပ်သွက်သွက်ပြေး၏။ ဖိုးကွန်ချုပ်က နောက်ကလိုက်၏။ လှိုင်ဝွမ်း ထုပ်ကား ဗဟန်း(၃)လမ်းမှတ်တိုင်က ၃၆ (BM) ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေပြီ။

ဖိုးကွန်ချုပ်ကို သူ့ဆရာ မောင်မောင်လင်း မှာ လိုက်သော ယားအောင်လုပ်နည်းမှာ မိန်းကလေး၏ အသားများကို အထူးသဖြင့် ပါးနဲ့ လက်

မောင်းကလေးများကို လက်ညှိုး၊ လက်ခ လယ်၊ လက်သူကြွယ်၊ သုံးချောင်းဖြင့် ခပ်ရွရွကလေးတို့ ထိပြီးသကာလ ပုရွက်ဆိတ် တွားသွားရန် မှာ ကြားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ မရပ်မနား ရွတရွတ လှုပ်နေတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ယားလာစေခြင်း ပင်။ ဖိုးကွန်ချုပ်တစ်ယောက် ချစ်ဦးသူကို ပထမ ချိန်းဆိုသည့်နေ့တွင် ထွန့်ထွန့်လူးယားနည်းကို သုံးလိုက်ရာ သူ့ချစ်သူ ဒေါကန်ပြီး နန္ဒဝန်ဈေးသို့ ပြန်လေသောဟူ၏။

(၅)

လှိုင်

စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား။ ဒီနေ့ ပလာဇာသွားပြီး တစ်ခုခုဝယ်ကြရအောင် နေ့လယ် (၁၂) နာရီ မဟာရန်ကုန်က စောင့်နေမယ်။

မောင်

ဖိုးကွန်ချုပ်တစ်ယောက် သူ့ဆရာ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် စာလေးရေးပြီး လှိုင်ဝွမ်းထုပ်ကိုပေး လိုက်၏။ ရည်ရွယ်ချက်က လှိုင်ဝွမ်းထုပ် ရောက်လာလျှင် မြေပဒေသာကျွန်းသို့ တန်းခေါ်ပြီး ယား သည် ထက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး လုပ်ငန်းအကောင်အထည်ဖော်ရန်ဖြစ်သည်။ ။ ဖိုးကွန်ချုပ်ကား ဉာဏ် ကြီးလှပေသည် တကား။

ဒီနေ့ မနက်ပိုင်း နန္ဒဝန်ဈေးသို့အလာ လမ်းတွင် ပေးထားခဲ့သည် မို့နေ့လယ်ဘက်တွင် လှိုင် ဝွမ်းထုပ်တစ်ယောက် မဟာရန်ကုန်သို့ ရောက်လာမည်မှာ သေချာသည်။ ။ နေ့လယ်ခင်းဆိုတော့ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်မှ

လူရှင်းချိန်မို့ ပြောလို့ ဆိုလို့ ကောင်းသည်။ ဖိုးကွန်ချုပ်က ဉာဏ်ကြီးရှင် တစ်ကိုယ် လုံး အသားကြား အရေကြားက အစ သွေးကြောမျှင်များ အထိ ဉာဏ်များ ဖြင့် ဖွဲ့ယှက်ထားလေ သလားမသိ။

ဟော စောင့်နေရင်းပင် လှိုင်ဝွမ်းထုပ်တစ်ယောက် (၄၃) ကားပေါ်မှ ရန်ကင်း (၁၂)လုံးတန်း မှတ်တိုင်သို့ ဆင်းလာပေပြီ။ ဘေးဘယ်ညာကြည့်ပြီး လမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်၏။ မဟာရန်ကုန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ တန်းတန်း မတ်မတ် ဝင်လာသည်။ ဖိုးကွန်ချုပ်ထိုင်နေသော စားပွဲရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်၏။ ဖိုးကွန်ချုပ်က သွားကြီးဖြပြီး အားရဝမ်းသာ ရယ်ပြ၏။ သို့သော် လှိုင်ဝွမ်းထုပ်က မရယ်မပြုံး။

"ရော့"

လှိုင်ဝွမ်းထုပ် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

လှိုင်ဝွမ်းထုပ်လက်ထဲက စာကို ဖိုးကွန်ချုပ် မျက်နှာပြုံးပြုံးလေးဖြင့် လှမ်းယူလိုက်၏။ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြန့်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

"ယားရုံပဲ"

"ယားရုံပဲ ဆိုတာ ဘာပဲလဲဟင် ပဲအမျိုးမျိုးထဲ ရောနေတဲ့ ပဲလားဟင်"

"ဘာ အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ ရှင်နဲ့ တွေ့ရတာ ယားရုံပဲရှိတယ်လို့ ရေးထားတာရှင် ကျွန်မဆရာမ ဒေါ်သော်တာလ က အတိုပဲ ရေးဆိုလို့ လိုရင်းရေးလာတာ ကဲ ရှင်းပလား သွားပြီ"

လှိုင်ဝွမ်းထုပ်ကား ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ပြီး (၁၂)လုံးတန်း မှတ်တိုင်တွင် ထိုးရပ်လာသော (၃၁)ဘတ်စ်ကား (အဝါ)ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားခဲ့လေပြီ။

"လှိုင်ရယ် မင်းလည်း ငါ့လို ဆရာကောင်းရှိတာပဲနော်"

မဟာရန်ကုန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လူတစ်ချို့ ငုတ်တုတ်ကြီးကျန်ခဲ့သော ဖိုးကွန်ချုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြလေကုန်သတည်း။

ကျန်းစဉ်မြေစောခက်
